

ставя изтощителното преследване на безсмислени маски и сенки, оставя философията на деня заради философията на нощта, сиреч на тоталната самота. От Ницше насам - глобализират философите - модерната мисъл е преследвана от фобията на света-сянка. Тя извиква образа на нощния скитник, който се лута между "двете си души" - на ангел и демон, обезпокоителната сянка на Другия, чужденеца, проникнал в екзистенцията на аз-а.

Преживявайки границата, Яворовият субект едновременно ослепя и прогледна в отвъдното - най-граничната лирическа ситуация в нашата култура. За философската херменевтика граничните ситуации са блокади, които трудно могат да се овладеят, те са стени, в които се блъскаме. Заедно с това те ни свързват с някакъв тъмен смисъл на света, неподлежащ на обективизиране от съзнанието, макар и мислим - в самото поражение, в самото пропадане между земята и небето. Границата, един от семантически най-натоварените поетизми у Яворов, в многобройните си метонимични варианти не зове към спиране, към смирение, а по-скоро към скок, авантюра, облог - с Дявола и Бога. Проницателно е в тази насока Б. Пеневото обръщение към поета: "... в теб има някаква стихия, която те блъска насам-натам и те води към един край, дето да си строшиш главата".⁷ Несъмнено за разлика от безразличието, индиферентността - предизвикателството е екзистенциална категория; то отговаря на съкровеността на екзистенцията. Изстрадана истина е, че битието не може да произведе ясна, изчерпаема и свършено съобщима истина. Така че авантюрата, предизвикателството спрямо битието е начин да попаднеш в директно отношение с екзистенцията като условие за свобода на човешката участ. Мистериозността и универсалността на битието може да бъде вербализирана само чрез митове, символи, свещени ипостаси, т.е. тайното наречие на универсума.

Яворовият екзистенциализъм е белязан от онази амбивалентност, която сам разпознава във всичко битийно. Поради това му е нужен толкова богат оркестър от разнообразни "инструменти" - символът и митът, понятието в сблъсъка му с друго, противоположно понятие. Това е една "трусова" антропология, в която се напрягат понятията чрез съдържащите се в тях парадокси; в която смутеният дух преминава от ясните към нощните пътища, от смирението към предизвикателството, от общото към *vice versa*. Мъчителното преживя-